

Sygn. akt IV U 228/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 maja 2019 roku

Sąd Rejonowy w Świdnicy IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie :

Przewodniczący: SSR Magdalena Piątkowska

Protokolant : Karolina Nowicka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 22 maja 2019 roku w Ś.

sprawy z odwołania **J. R.**

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w N.

w sprawie (...)

o jednorazowe odszkodowanie z tytułu choroby zawodowej

I. zmienia zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w N. (...) -JO z dnia 05.06.2018 roku w ten sposób, iż przyznaje powodowi J. R. prawo do jednorazowego odszkodowania z tytułu choroby zawodowej w wysokości należności za 10 % uszczerbku na zdrowiu tj. w kwocie 9 170 zł ;

II. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w N. na rzecz powoda J. R. kwotę 180 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

UZASADNIENIE

Powód J. R. wniósł odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w N. z dnia 5 czerwca 2018 roku, którą to organ rentowy odmówił mu przyznania jednorazowego odszkodowania z tytułu uszczerbku na zdrowiu w związku z chorobą zawodową wobec nie podlegania ubezpieczeniom społecznym na podstawie przepisów prawa polskiego. W uzasadnieniu odwołania powód wskazał przepisy oraz okoliczności, które jego zdaniem świadczą o tym, iż wydana decyzja jest błędna i wniósł o przyznanie jednorazowego odszkodowania w wysokości należności za 60% uszczerbku na zdrowiu.

W złożonej odpowiedzi na powyższe odwołanie organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania. Jako podstawę prawną powołano art. 38 rozporządzenia WE nr 883/2004 i wskazano, iż przyznanie choćby jednego świadczenia przez państwo wskazane w powołanym art. 38 oznacza brak możliwości przyznania świadczeń z tytułu choroby zawodowej przez więcej niż jedno państwo członkowskie. Skoro decyzją z dnia 27.02.2018r. C. Z. przyznała powodowi rentę inwalidzką z tytułu choroby zawodowej to właściwym ustawodawstwem jest ustawodawstwo czeskie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód zatrudniony był w okresach 23.07.1986r. – 28.02.1990r., 01.03.1990r. -05.08.1999r. jako młodszy górnik pod ziemią, a następnie górnik pod ziemią w KWK (...), następnie w okresach od 17.10.2000r. -30.08.2004r. i od 1.10.2004r. -30.06.2015r. jako górnik pod ziemią w (...) w P. u K. (REP.CZ.) i jako górnik pod ziemią od 01.07.2015r. -30.11.2015r. w A. w J. Z..

Decyzją z dnia 28 lutego 2017 roku Państwowy Powiatowy Inspektor Sanitarny w K. stwierdził u powoda chorobę zawodową pylicę płuc: pylicę górników kopalń węgla.

Decyzją z dnia 27.02.2018r. C. Z. przyznała powodowi rentę inwalidzką z tytułu choroby zawodowej. Organy Republiki Czech odmówiły natomiast powodowi prawa do odszkodowania z tytułu choroby zawodowej.

dowód: akta ZUS — akta włączeniu

Na skutek choroby zawodowej powód doznał uszczerbku na zdrowiu w wysokości 10% pod względem pulmonologicznym. Pod względem kardiologicznym choroba zawodowa nie spowodowała uszczerbku na zdrowiu powoda.

Dowód: opinia biegłego sądowego kardiologa k. 38-39

opinia biegłej pulmonolog k. 48-50,66

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie było zasadne.

Zgodnie z przepisem art. 38 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29.04.2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego stanowi o przypadkach świadczeń w razie choroby zawodowej u osób narażonych na takie samo ryzyko zachorowania na nią w kilku państwach członkowskich, jeżeli osoba, która zapadła na chorobę zawodową, wykonywała z uwzględnieniem ustawodawstwa dwóch lub kilku państw członkowskich pracę, która poprzez swój charakter mogła spowodować tę chorobę, świadczenia, o które ta osoba może się ubiegać, przyznawane są na podstawie ustawodawstwa ostatniego z tych państw, które warunki są spełnione. Zgodnie zaś z przepisem art.11 ust2 zd.2 powołanego rozporządzenia przepisów tego rozporządzenia, a zatem i przepisu 38 , nie stosuje się do świadczeń m.in. z tytułu chorób zawodowych obejmujących leczenie przez czas nieokreślony Zgodnie natomiast z art. 36 Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 z dnia 16.09.2009 dotyczącego wykonywania rozporządzenia 883/2004 procedura obowiązująca w przypadku narażenia na ryzyko choroby zawodowej w więcej niż jednym państwie członkowskim, w przypadku o którym mowa w art. 38 rozp. (...), zgłoszenie choroby zawodowej lub powiadomienie o niej przekazywane jest instytucji właściwej w zakresie chorób zawodowych w ostatnim państwie członkowskim, którego ustawodawstwu zainteresowany podlegał, kiedy wykonywał pracę mogącą spowodować te chorobę. Art. 36 ust 2 stanowi, iż w przypadku gdy instytucja ta stwierdzi, że dana osoba nie spełnia wymogów przewidzianych w tym ustawodawstwie, instytucja ta przekazuje niezwłocznie do poprzedniego państwa członkowskiego, którego ustawodawstwu podlegał zainteresowany, kiedy wykonywał prace mogącą wywołać chorobę zawodową.

Analiza powyższych przepisów prowadzi do wniosku, że skoro w niniejszej sprawie organy polskie wydały decyzję o stwierdzeniu choroby zawodowej w związku z zatrudnieniem na terenie Polski, a czeskie organy wydały decyzję odmowną co do jednorazowego odszkodowania z tytułu choroby zawodowej to prawo do tego świadczenia winno być rozpoznawane według przepisów polskich. W tym zakresie sąd w całej rozciągłości poparł argumentację przedstawioną w uzasadnieniu odwołania.

Zgodnie z art. 11.1. ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych, ubezpieczonemu, który wskutek wypadku przy pracy lub choroby zawodowej doznał stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu, przysługuje jednorazowe odszkodowanie. W celu ustalenia uszczerbku przeprowadzono w toku postępowania dowód z opinii biegłego sądowego z zakresu pulmonologii i kardiologii albowiem ustalenie tej kwestii wymagało wiadomości specjalnych. Z opinii biegłych sądowych wynika, że uszczerbek na zdrowiu powoda, który pozostaje w związku z każdą z chorób zawodowych wynosi 10% .

Wydana w niniejszej sprawie opinia kardiologa oraz uzupełniana na skutek zastrzeżeń opinia pulmonologa są w ocenie Sądu logiczne i wyczerpujące. Biegły, każdy w zakresie swoich specjalności- dokładnie przeanalizował całość zgromadzonej medycznej, dokładnie wskazał i wyjaśnił w uzasadnieniu opinii przesłanki, które doprowadziły go do przedstawionych konkluzji. Opinia biegłych zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego, ma na celu ułatwienie sądowi należytej oceny zebranego materiału wtedy, gdy potrzebne są wiadomości specjalne. Podlega jak inne dowody ocenie wg. art.233§ 1 kpc, lecz odróżniają ją szczególne kryteria oceny, które stanowią zgodność z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziom wiedzy biegłego, podstawy teoretyczne opinii, sposób motywowania oraz stopień stanowczości wyrażonych w niej wniosków. Przedmiotem opinii nie jest więc przedstawienie faktów lecz ich ocena na podstawie posiadanych wiadomości specjalnych.

Dlatego też Sąd w oparciu o powyższe i na podstawie powołanych przepisów oraz art. 477¹⁴ § 2 kpc zmienił zaskarżoną decyzję przyznając powodowi prawo do jednorazowego odszkodowania w wysokości 10 % uszczerbku na zdrowiu.

Orzeczenie o kosztach zastępstwa procesowego (punkt II wyroku) znajduje oparcie w art. 98 k.p.c w zw. z § 11 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych .